

MED FÄRDTJÄNST TILL SENEGAL

På ålderns höst blir man internationell, för att inte säga globalt orienterad. Det är som om det elektroniska systemet blir allt finmaskigare, för att öppna mot nya, fantastiska världar.

En gång i tiden hette en kanadensisk mediaprofessor Marshall McLuhan. Han förutsade the Global Village, som alltmer skulle integreras i det personliga nervsystemet. För att något överdriva skulle du och jag kunna tänka telefonsignaler i den egna hjärnan.

Jag läser att vi är på väg dit med en rymdfärjas hastighet. Nu när alla färder är ett minne blott återstår att erövra rymden med sin hjärna. Behöver vi egentligen anstränga oss för att nå ut i Vintergatans små oansenliga hålrum? Knappast.

Det räcker med att du och jag ringer till Senegal, för att bli informerade om den svenska färdtjänstens kartbilder. De finns där på yttersta spetsen av västra Afrika.

I början av nästa år kommer 32 senegaleser att kunna den svenska geografien. De skall kunna ta emot svenska order och bringa reda i om taxibilen skall ta vägen över Stafsinge kyrka eller motorvägen till Långås eller Tvååker.

Kanske kan det vara så att det svensk/afrikanska ordförrådet räcker till en stunds prat om väder och vind under denna färdtjänstdag, då de knappa kommunala skattepengarna darrar i ökenljuset.

Medarbetarna i Estland och Moldavien har tidigare gått på pumpen genom att inte vara tillräckligt kommunikativa. Återstår nu att höra hur de senegalesiska ”svenskarna”, som valt ut av 500 sökande, lyckas.

Varför väljer då 120 kommuner att satsa på företaget Samres, som nu ombesörjer genomförandet? Ett svar, som kan fås, är att landet Senegal är ”en stabil demokrati med välutbildad arbetskraft”

Då frågar sig vän av ordning varför man inte valt Finland eller Norge, kanske till och med Danmark, som visserligen kommer att ha en benhård gränskontroll, men ändå?

Nåväl, hur stabilt är det då i västra Afrika?

Det är utfattigt, politiskt instabilt, lidandet obegripligt i öster – på Afrikas horn. I norr uppror under frihetens fana och strävan efter medinflytande; permanenta konflikter i varje land. I söder en kamp för mänskliga rättigheter och en lång väg till klassbefrielse.

Senegal, ”färdtjänstlandet” vid den blå Atlanten, började vandrigen mot demokrati 1981. Sedan den här tiden finns en separatistgrupp i söder under namnet Casamance.

Det första fria valet till det parlamentet ägde rum först 1993. Alltså - knappt tjugo års stabilitet. Vad skall man säga om det?

Varför kan inte sådana här tjänster närproduceras? Det är ju bra när vi vet var grisen, kalven och hönan levt sina dagar.

Eller har perspektivet förlorats, då kommunikativa system läggs på entreprenad. Europapolitiken sätter stop vid kontinentens gränser. Den solidariska globaliteten faller ner i fördjupade gränsposteringar.

De vietnamesiska bärplockarna har utnyttjas hur som helst och deras redan förmultnade ekonomi har smulats sönder av giriga mellanhänder.

Vattnet utanför Senegal har köps upp av fiskeflottor från EUs länder. De inhemska fiskarna har förlorat i kampen mot det mäktiga Europa. Som svar på detta har Västafrikas fiskearbetare sammanställt den s.k. Nouakchottdeklarationen – en uppmaning och information, som sänts till EU-parlamentet och EU-kommissionen, samt till enskilda länders regeringar och myndigheter.

Nu är alltså det ”fridsamma” Senegal indraget – kanske blir det bättre svenska än i Estland och Moldavien – länder som tidigare varit uppkopplade.

Kanske till och med en halländsk brytning!

Hans-Evert Renérius